

χιῶν, ἀπλούστερον εἰς τὰ ἤθη, εἰλικρινέστερον εἰς τὰς κρίσεις του καὶ πιστὸν εἰς τὰς ἐλπίδας του, ἤνουν τὴν φωνὴν του μὲ ἐκείνην τῶν πρώτων· μὲν οὖν τοῦτο ὁ ἐπικείμενος μέγας κίνδυνος, ἡ ὕλη τοῦ σχίσματος τῶν Τρικώρων, ἡ διατρέχουσα ἀπὸ Ἐπαρχίαν εἰς Ἐπαρχίαν ἀπάτη, ἡ ἀποτυχία τῶν ἀπεσταλμένων εἰς τὴν Βερώνην Ἰκετῶν καὶ ἡ ἀμφίβολος ἀποβαίνουσα ἑῷξίς Ῥωσσικοῦ πολέμου, ἔδωσαν χώραν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς Ἀγγλικῆς Στάσεως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐτέθη ὁ Α. Μαυροκοθάτος, καὶ ἐστὶαι τῆς ἐκκηρύχθησαν ἡ Δυτικῆ Στερεᾶ, ἡ Ὑδρα καὶ ἡ Ἀχαΐα.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν μεγάλη μερὶς Ἑλλήνων, ἐκτείνουσα τὰς ἐλπίδας τῆς μικρότερα, παρ' ὅσον αἱ προκείμεναι πολεμικαὶ καὶ πολιτικαὶ καταστάσεις συνεχώρουν, ἀπεφάσισαν ν' ἀντιταχῶσι ὀπίστρομενοι ἐν τῷ μέσῳ νέων κινδύνων, ὁποῖων τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὰ συμβάντα τῶν 1824 καὶ 1825, καὶ συνέπεια ἐκεῖνα τοῦ 1831, 1832 καὶ 1833. Ἡ δειλία, ἡ ἡ συμμετοχῆ τῶν εἰς τὴν, περὶ ἧς ὁ λόγος, Στάσις ἦτον ὡς πρὸς τούτους προδοσία προφανῆς κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Προόχειρα εἶχον τὰ παραδείγματα τῆς Ἐπιαννήσου, τῆς Πάργας καὶ Μερίτης. Εἰς ἓνα λόγον τὸ παρὸν δὲν τοὺς ἐξέπληττε, ἐνῶ αἱ δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος ἀντεῖχον ὁποσδήποτε πρὸς τὸν ἐχθρὸν· τὸ μέλλον τοὺς ἐπαρηγόρει, διότι τὰ πράγματα τῆς Πετροπούλεως ἐταλάντευον πάντοτε τὴν Πόρταν· πρὸ ὅλων δὲ τούτων τοὺς ἐμψύχωνεν ἡ θεαία ἐλπίς, ὅτι ἡ φιλανθρωπία τῶν ἰσχυρῶν Θεόνων δὲν θέλει ἀνεχθῆναι νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκβλητὸν ἔρμαιον ταύτης, ἡ ἐκείνης, τῆς πολιτικῆς.

Τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος τούτου προηγῆτο ὁ Ὑψηλάντης, ὀλιγώτερον παρὰ τοὺς ἄλλους δύσκολος εἰς τὰς γενικὰς κινήσεις, καὶ ὁ Θ. Κωλοκοτρώης δυσσοκονόμητος μὲν εἰς τὰς ἀντιποιήσεις του, ἀλλὰ φίλος τῆς πατρί-

